

РЕШЕНИЕ

№ 2309

гр. Бургас, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХХІ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: **МОНИКА Г. ЯХАНАДЖИЯН**

при участието на секретаря **МИЛЕНА ХР. МАНОЛОВА**
като разгледа докладваното от **МОНИКА Г. ЯХАНАДЖИЯН** Гражданско
дело № 20232120101521 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод исковата молба на „МАКРОАДВАНС“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление в ***, представлявано от В. Г. С., подадена чрез пълномощник – юк.Н. И., против Й. Д. И., ЕГН *****, адрес в ***, с искане за постановяване на решение, с което да се приеме за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумите, за които има издадена по ч.гр.д.№*** г. по описа на РС-Бургас Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК с №*** г., а именно сумата от 1000 лева, представляваща главница, дължима по договор за потребителски кредит №***/03.04.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното изплащане, сумата от 114,47 лева, представляваща договорна лихва за периода 03.04.2017 г. – 03.04.2018 г. и сумата от 503,91 лева, представляваща законната лихва за забава за периода 03.05.2017 г. – 11.10.2022 г.

Ищецът твърди, че по силата на Договор за потребителски кредит №***/03.04.2017 г., сключен от разстояние – по реда на ЗПФУР, е предоставил на ответника Й. Д. И. сумата от 1000 лева със срок на

издължаване 12 месеца, съгласно уговорения в чл.2 от договора погасителен план, с краен срок за погасяване 03.04.2018 г. Твърди се и това, че сумата е отпусната на 03.04.2017 г. по банкова сметка на ответника в „***“ АД, както и че ответникът не е извършил плащане на вземанията, поради което и считано от 04.04.2018 г. задължението е изискуемо в пълен размер, на основание настъпил падеж. За заплащането на процесната главница, ведно с договорна лихва и обезщетението за забава има издадена Заповед за изпълнение №*** г. по ч.гр.д.№*** г. по описа на РС-Бургас.

В подкрепа на иска са анагажирани доказателства, претендират се разноски.

В съдебно заседание ищцовото дружество не се представлява, представя писмено становище, рег.№40523/31.10.2023 г.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът, чрез назначеният му от съда особен представител депозира писмен отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по основание и размер. Счита за недоказано твърдението на ищеца за отправено от ответницата искане за отпускане на потребителски кредит, както и предоставянето му по нейна сметка. На подробно изложени в отговора аргументи претенциите на ищеца се оспорват като неизискуми. Прави се и възражение за изтекла в полза на ответницата погасителна давност, която според особения представител изтича на 04.04.2021 г. Не ангажира доказателства.

В съдебно заседание отговорът на исковата молба се поддържа от особения представител на ответника, който претендира за отхвърляне на предявения иск.

Предявеният иск е с правно основание чл.422, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, вр.чл.9 от ЗПК, чл.79 и чл.86 от ЗЗД.

Бургаският районен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.04.2017 г., между „МАКРОАДВАНС“ АД, в качеството на кредитор, и Й. Д. И., в качеството на кредитополучател, е сключен договор за потребителски кредит №***, с който дружеството, като финансова институция по смисъла на ЗКИ, е предоставила на ответника потребителски кредит за текущо потребление в размер на 1000 лева, със срок на издължаване

12 месеца. Видно от Приложение №1 към договора, плащането по кредита става на 12 месечни анюитетни вноски, всяка в размер на 92,87 лева, а падежната дата на внасяне на месечната погасителна вноска е трето число на месеца. В чл.7, ал.1 от договора е посочено, че усвоеният размер на кредита се олихвява с фиксиран годишен лихвен процент в размер на 41 %, а съгласно чл.9, ГПР по кредита е 49,65 % и се изчислява съгласно ЗПК. В чл.13 от договора страните са уговорили при допусната от страна на кредитополучателя забава за погасяване в срок на която и да е месечна вноска, последният да дължи, отделно от лихвата по чл.7, неустойка за просрочие за времето на забавата, която се изчислява върху частта от месечната вноска, съответстваща на непогасената просрочена част от главницата в размер на законната лихва, определена съгласно чл.86 от ЗЗД.

По делото са представени стандартен Европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, както и извлечение от водената между страните кореспонденция по електронен път относно договаряне условията по кредита, начинът на сключване на договора и на усвояване на заемната сума, а към ч.гр.д.№*** г. по описа на РС-Троян са приложени и ОУ за предоставяне на потребителски кредити на физически лица от „Макроадванс“ АД. От съдържанието им става ясно, че договорът е сключен изцяло онлайн, чрез официциалната интернет страница ***, във формата на електронен документ, а договорните правоотношения са се реализирали съобразно Закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), Закон за платежните услуги и платежните системи, ЗЗД, Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ). Така ответникът е кандидатствал за кредит посредством интернет страница ***, на която създал свой потребителски профил. В искането за потребителски кредит ответникът е предоставил данни за своите три имена, ЕГН, адрес, номер на лична карта, мобилен телефонен номер, адрес на електронна поща. Кредиторът от своя страна му е изпратил електронно съобщение, чрез което в изпълнение на чл.8 от ЗПФУР и чл.8 от Закон за електронната търговия го е запознал с условията на договора и му е предоставил необходимата преддоговорна информация под формата на стандартен европейски формуляр и общите условия на „МАКРОАДВАНС“ АД за предоставяне на потребителски кредити за физически лица. Според съдържанието им, кредитополучателят е получил уникален код, с който

потвърждава искането си за отпускане на потребителски кредит. С потвърждаване на искането той декларира, че е запознат с ОУ и със СЕФ. След като искането е одобрено от кредитора, последният изпратил електронно съобщение до кредитополучателя с договор за потребителски кредит, в случая под №***/03.04.2017 г., и всички приложения към него, съдържащи се в прикачен към съобщението файл. В съобщението му е указано да въведе номера на договора в потребителския си профил на посочената по-горе интернет страница, с което да потвърди, че е запознат с него и изразява съгласието си за сключване на договора. Според т.29 от ОУ, с натискането на бутона „подпиши“ кредитополучателят е подписал всички страници от договора, заедно с ОУ и приложенията към договора. Така договорът се счита сключен на основание т.33 от ОУ.

Прието като доказателство по делото е авизо местен превод, от съдържанието на което се установява, че на 03.04.2017 г. кредиторът е извършил преводно нареждане на отпуснатата парична сума в размер на 1000 лева по банковата сметка на ответника в „***“ АД. В този смисъл е и заключението на в.л.Д. и писмо, рег.№38424/17.10.2023 г. на „***“ АД.

Съгласно заключението на в.л.Д. по изготвената от нея съдебноикономическа експертиза, което съдът кредитира като компетентно дадено, към датата на образуване на заповедното производство на 09.11.2022 г. неплатените суми по договора са в размер на 1000 лева главница, 114,47 лева договорна лихва за периода 03.05.2017 г. – 03.04.2018 г. и законна лихва в размер на 511,57 лева за периода 03.05.2017 г. – 08.11.2022 г.

Тъй като кредитът не е погасен на падежа, на 17.10.2022 г. кредиторът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу И., по което има издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК за следните суми: 1000 лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит №***/03.04.2017 г., 114,47 лева, представляваща договорна лихва за периода от 03.04.2017 г. до 03.04.2018 г.; 503.91 лева, представляваща законна лихва за забава върху просрочената главница за периода от 03.05.2017 г. до 11.10.2022 г.; ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.11.2022 г. до окончателното изплащане. Заявителят е уведомен, че заповедта е връчена при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което и в указания от съда срок е предявил настоящия иск за

установяване на вземанията, предмет на заявлението.

При така изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предмет на установителния иск е съществуване на вземането по издадената заповед за изпълнение, а успешното му провеждане предполага установяване дължимостта на сумите по същата на посоченото основание. В настоящия случай се претендира от ищеца установяване съществуването на вземания по договор за кредит, а за успешното му провеждане е необходимо установяване кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно възникнало правоотношение между страните, елемент от съдържанието на което е задължението на процесуално легитимирания ответник да престира определена парична сума по договора за кредит, настъпила изискуемост на задължението и релевирано неизпълнение от задълженото лице.

Според разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗПФУР всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от системата за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средствата за комуникация от разстояние – едно или повече, е договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние. В чл.18 от ЗПФУР са посочени подлежащите на доказване обстоятелства от страна на доставчика във връзка със сключването на договора за предоставяне на кредит от разстояние, между които, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя и че е получил съгласието му за сключване на договора. За доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага ЗЕДЕУУ.

За да се сключи процесният договор, следва да се направи искане за кредит, което обективира желанието на ответника за неговото сключване, което се подава от сайта на кредитора ***. Установи се, че И. е отразила в искането толкова и такива лични данни, от които може да се направи еднозначен и категоричен извод, че именно тя желае да получи кредит. Както вече се посочи, според т.29 от ОУ с натискане на бутона „подпиши“, кредитополучателят подписва всички страници от договора за потребителски кредит и ОУ към него и приложенията към него. Договорът се счита за

сключен след получаване на изявлението на кредитополучателя за сключването на договора, което се осъществява с въвеждане на номера на договора в потребителския профил на сайта на кредитора *** и потвърждаване от страна на ищцовото дружество за успешно сключен договор – т.33 от ОУ.

В електронното изявление, представляващо част от електронна кореспонденция между страните, И. декларира, че е получила предварително от „МАКРОАДВАНС“ АД необходимата съобразно ЗПК преддоговорна информация, предоставена под формата на СЕФ, представена по ясен и разбираем начин. Декларирала е още, че е запозната с ОУ, същите са ѝ предадени преди потвърждаване на договора за потребителски кредит и ги приема без възражения, както и, че е запозната и приема без възражение клаузите на договор за потребителски кредит – при разрешен размер от 1000 лева, месечна вноска в размер на 92,87 лева, ГЛП в размер на 41 %, ГПР в размер на 49,65 %, общо платена лихва в размер на 114,49 лева, или общо платена сума по кредита в размер на 1114,49 лева. Изрично е декларирала и това, че е запозната с клаузата за обезпечение на договора и дължимостта на неустойка при неосигуряването на обезпечение. В края на документа са отразени датата 03.04.2017 г. и имената на декларатора. Това изявление е прието като доказателство по делото на хартиен носител като заверен препис и има доказателствена стойност.

Електронното изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено, съставлява електронен документ (чл.3, ал.1 от ЗЕДЕУУ). Същото се счита за подписано при условията на чл.13, ал.1 от ЗЕДЕУУ. За електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Електронен подпис означава данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярът на електронния подпис използва, за да се подписва - чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014. Доказателствена сила на подписания електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ, ако се касае за частен документ, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението (чл.180 от ГПК).

Съдът намира, че автор на това електронното изявление е ответникът. Обстоятелството, че същото е изпратено от платформата *** не променя този извод, доколкото сключването на договора, кореспонденцията между страните и натискането на бутона „подпиши“ е възможно само след регистрирането в тази платформа. Като декларатор в документа е отразена Й. И., т.е. налице е електронна информация, електронно изявление за установяване на авторството на документа, следователно е налице електронен подпис (обикновен електронен подпис подписан при условията на чл.13, ал.1 от ЗЕДЕУУ). Електронното изявление представлява извънсъдебно признание за неизгодни за страната обстоятелства, а именно сключването на договора за потребителски кредит и съдържанието на договора.

Представено е на хартиен носител и електронно потвърждаване от страна на ищцовото дружество за успешно сключен договор, съобразно изискването на т.33 от ОУ. От изиканата от „***“ АД справка се установява, че ответникът лично е получил по сметка си сума в размер на 1000 лева на основание сключения договор за потребителски кредит.

Представените по делото доказателства следователно сочат на съвпадане волите на страните (доставчик и потребител) чрез използване на електронно средство за комуникация от разстояние, при спазване императивните изисквания на чл.8 и сл. от ЗПФУР. В разглеждания казус наличието на електронен подпис не е условие на валидното възникване на договорното правоотношение, видно от общите условия на ищеца. Сключеният между страните договор за потребителски кредит е ангажирал имуществената сфера на ответника като длъжник за връщане на предоставената главница от 1000 лева, ведно с уговорена договорна лихва. Получаването на сумата по кредита от длъжника – на 03.04.2017 г., е установено по несъмнен начин. По делото не се спори и относно настъпилата забава за плащане на дължимите вноски – след изтичане крайния падеж по приложения към договора между страните погасителен план, поради което за заемодателя е възникнало и правото на обезщетение по чл.84, ал.1 от ЗЗД. Ето защо е налице валиден договор за потребителски кредит, който отговаря на изискванията на чл.11 от ЗПК. ОУ и СЕФ са неразделна част от договора (чл.42 от договора). В договора се съдържат условия за издължаване на кредита от потребителя, включително размера, броя, периодичността и датите

на погасителните вноски и общия размер на тези плащания и общата стойност на кредита. Към договора и ОУ е представен и погасителен план. Предвидено е правото на заемателя във всеки един момент при поискване и безвъзмездно да поиска извлечение под формата на погасителен план, предвиждащ извършените и предстоящи плащания (чл.19, ал.1 и ал.2 от договора и т.56 от ОУ), т. е. спазен е чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК. Посочен е годишният процент на разходите, който е фиксиран, начинът на усвояване (чл.3, ал.1 от договора), условията за издължаване на кредита от потребителя, посочен е срокът на договора, предвидено е правото на потребителя да погаси предсрочно кредита, както и условията за прекратяване на договора /(чл.19, ал.4 от договора и т.58.1 от ОУ). Предоставянето, респективно получаването на предварителна информация е удостоверено в чл.37 на договора.

Съгласно разпоредбата на чл.240 от ЗЗД, с договора за паричен заем заемотателят предава в собственост на заемателя определена сума пари, срещу насрещното задължение на заемателя да ги върне. Договорът се счита за сключен от момента на предаване на съответната сума. В настоящия казус този факт е установен по несъмнен начин, поради което и в тежест на ответника е да установи, че е изпълнил задължението си да върне получената сума в уговорения в договора срок. По делото липсват доказателства за извършени от ответника плащания на дължимите суми по договора. Падежът на договора е настъпил, поради което претенцията за главницата е изцяло основателна. Установителният иск следва да се уважи изцяло за сумата от 1000 лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението на 10.11.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. Съобразно заключението на вещото лице дължимата договорна лихва е в размер на 114,47 лева за периода 03.05.2017 г. до 03.04.2018 г., а претендираното обезщетение за забава е в размер на 517,57 лева за периода 03.05.2017 г. – 08.11.2022 г., от което се претендират 503,91 лева за периода 03.05.2017 г. – 11.10.2022 г. Изчислен съобразно общодостъп софтуер, размерът на лихвата съвпада с претендирания.

Що се отнася до обективизираното в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност, то съдът намира същото за неоснователно, а съображенията му за това са следните:

Вземането на кредитора по договор за паричен заем/кредит не е за периодични плащания, поради което за него не е приложима тригодишната

давност по чл.111, б."в" от 33Д, а общата петгодишна давност по чл.110 от 33Д. При договора за заем/кредит е налице неделимо плащане. Договореното връщане на заема на погасителни вноски, какъвто е процесният случай, представлява съгласие на кредитора да приеме изпълнение от страна на длъжника на части – аргумент за противното основание от чл.66 от 33Д. Това обаче не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора /вж. в т. см. Решение № 28/05.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III гр. о., ГК и Решение № 261/12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 795/2010 г., IV гр. о., ГК, постановени по чл. 90 от ГПК/. В случая ответникът е останал задължен за 12 месечни вноски, като първата е с падеж .03.05.2017 г., а последната с падеж 03.04.2018 г., което е крайния срок на кредита. Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от 33Д, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая изискуемостта на задължението по договора за потребителски кредит е настъпила на 04.04.2018 г. и считано от тази дата е започнал да тече давностният срок по чл.110 от ГПК. Предявяването на иска спира течението на давността. С оглед разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК искът се смята предявен на 10.11.2022 г. Подаването на заявлението прекъсва давността. Приложимата в случая петгодишна давност съгласно чл.110 от 33Д не е изтекла към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

Предвид гореизложеното предявеният иск следва да бъде отхвърлен единствено за претендирана договорна лихва за периода от 03.04.2017 г. до 02.05.2017 г. включително.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК в тежест на ответника следва да се възложат направените в исковото и в заповедното производство разноски, които съгласно приложения списък са в размер на 653,00 лева, от които 117,00 лева за платена държавна такса, 100 лева юрисконсултско възнаграждение, 5,00 лева за издаване на съдебно удостоверение, 200,00 лева – възнаграждение за вещо лице и 231,00 лева – възнаграждение за особен представител и разноските от заповедното производство в размер на 82,37 лева.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.422 от ГПК, че Й. Д. И., ЕГН *****, адрес в ***, дължи на „МАКРОАДВАНС“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление в ***, представлявано от В. Г. С., следните суми: сумата от 1000 лева, представляваща главница, дължима по договор за потребителски кредит №***/03.04.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното изплащане, сумата от 114,47 лева, представляваща договорна лихва за периода 03.05.2017 г. – 03.04.2018 г. и сумата от 503,91 лева, представляваща законната лихва за забава за периода 03.05.2017 г. – 11.10.2022 г., за които има издадена по ч.гр.д.№*** г. по описа на РС-Бургас Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК с №*** г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за договорна лихва за периода от 03.04.2017 г. до 02.05.2017 г. включително.

ОСЪЖДА Й. Д. И., ЕГН *****, адрес в ***, да заплати на „МАКРОАДВАНС“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление в ***, представлявано от В. Г. С., сумата от **653 лева**, представляваща разноски в исковото производство и сумата от **82,37 лева**, представляваща разноски в заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____(П)_____